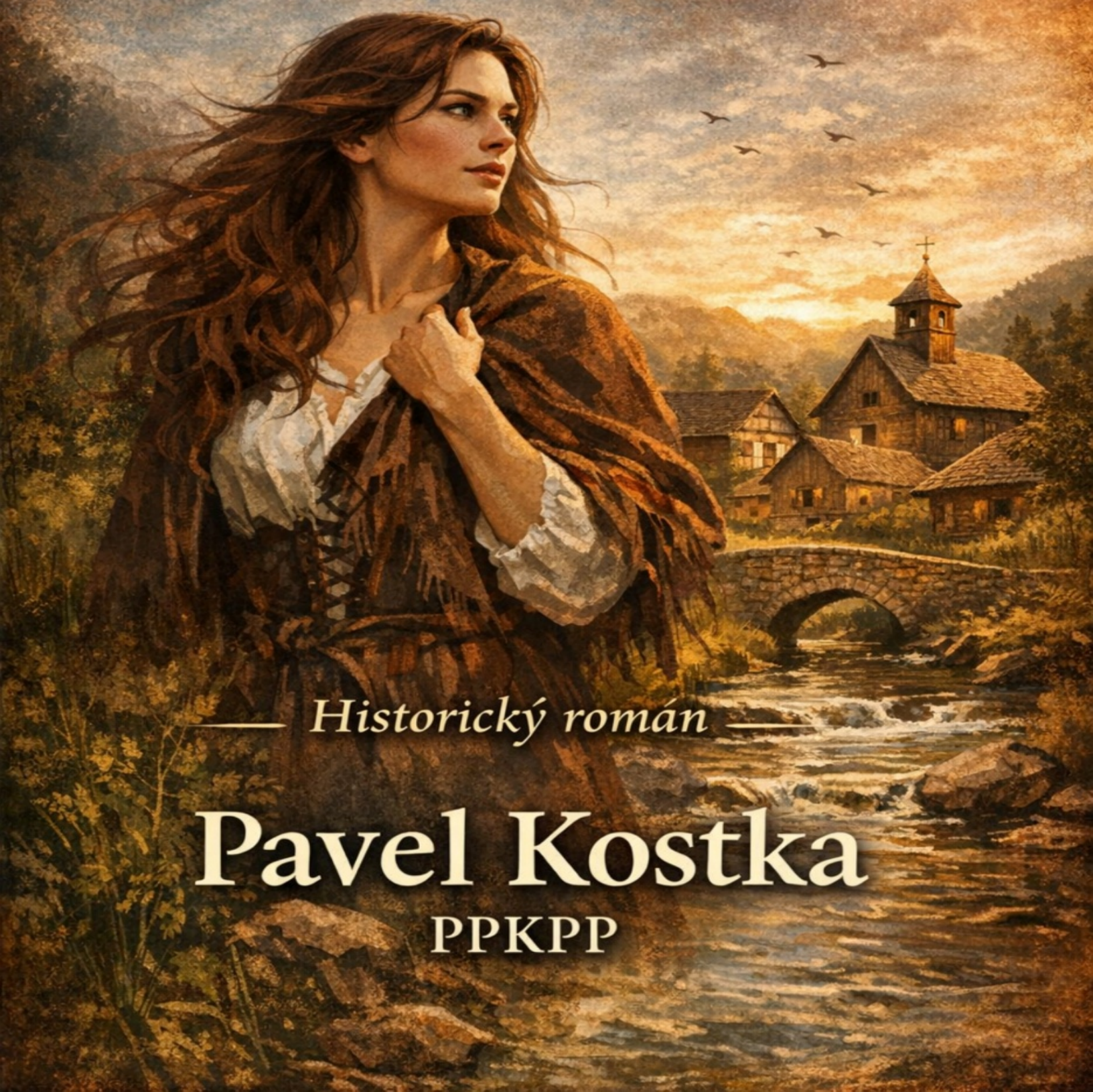

Divá Bára

— pokračování —

— Historický román —

Pavel Kostka

PPKPP

Divá Bára – pokračování

Autor pokračování: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Žánr: historický román

*Pokračování inspirované povídkou Boženy Němcové **Divá Bára** (1856).
Toto dílo není dílem původní autorky.*

ISBN - 978-80-909936-0-0

Právní ujednání a upozornění k původnímu dílu

Toto dílo je autorským dílem **Pavel Kostka – PPKPP** a je chráněno právními předpisy České republiky a mezinárodními úmluvami o ochraně autorských práv. Veškerá práva jsou vyhrazena. Bez písemného souhlasu autora není dovoleno toto dílo kopírovat, šířit, upravovat ani

jinak využívat pro komerční účely. Citace jsou povoleny pouze v rozsahu stanoveném autorským zákonem a s uvedením autora a názvu díla.

Tato kniha je **autorským pokračováním inspirovaným povídkou Boženy Němcové Divá Bára z roku 1856**. Původní dílo je ve veřejné doméně. Toto pokračování **není dílem původní autorky** a není oficiálně schváleno žádným držitelem práv či institucí. Jedná se o samostatné autorské dílo, které na původní text pouze volně navazuje a rozvíjí jeho motivy.

Anotace: Divá Bára – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

V novém autorském pokračování klasické povídky Boženy Němcové se vracíme do kraje, kde se příběhy rodí z vůně lesa, šepotu potoka a odvahy těch, kteří se odmítají podřídít očekáváním. Bára, žena s nezkrotným srdcem a hlubokým smyslem pro spravedlnost, znovu vstupuje do světa, který ji kdysi odmítal, aby v něm našla vlastní hlas, vlastní cestu a vlastní pravdu.

Pavel Kostka rozvíjí původní motivy do širšího románového příběhu, který propojuje venkovskou poetiku, psychologickou hloubku a nadčasová témata svobody, identity a lidské důstojnosti. V novém vyprávění se setkáváme s generacemi, které nesou odkaz Divé Báry dál, a s krajinou, která je stejně živá jako její obyvatelé.

Tento román nabízí citlivé, moderní, a přesto respektující navázání na klasiku české literatury. Je to příběh o síle komunity, o odvaze být jiný a o tom, že skutečná svoboda začíná tam, kde se člověk přestane bát sám sebe.

Pokračování, které ctí originál, ale stojí pevně na vlastních nohách.

Obsah

Divá Bára – pokračování

Autor pokračování: Pavel Kostka – PPKPP

Právní ujednání a upozornění k původnímu dílu

Anotace: Divá Bára – pokračování

Kapitola 1: Znovuzrození u potoka

Kapitola 2: Návrat stínů

Kapitola 3: Návrat ticha

Kapitola 4: Zkouška ohněm

Kapitola 5: Oheň a smíření

Kapitola 6: Nový trh

Kapitola 7: Sklizeň naděje

Kapitola 8: Zimní světlo

Kapitola 9: Jarní probuzení

Kapitola 10: Zpěv nových cest

Kapitola 11: Mosty paměti

Kapitola 12: Nové kořeny

Kapitola 13: Kořeny a křídla

Kapitola 14: Nové obzory

Kapitola 15: Zkouška větru

Kapitola 16: Návrat světla

Kapitola 17: Nové písně

Kapitola 18: Zpěv řeky

Kapitola 19: Řeka a domov

Kapitola 20: Návrat domova

Kapitola 21: Závazky budoucnosti

Kapitola 22: Světlo, které zůstává

Kapitola 23: Říční smíření

Kapitola 24: Zpěv domova

Kapitola 25: Poslední zpěv

Poděkování čtenářům

Kapitola 1: Znovuzrození u potoka

Ráno se vznášelo nad údolím jako tenký závoj; rosa ještě držela na trávě a les voněl po jehličí a vlhké hlíně. Bára stála na okraji políčka, kde potok zlomil svůj klikatý směr a vytvořil malou tůňku obrostlou rákosím. Slunce teprve začínalo zvedat hlavu nad obzor a jeho první paprsky kreslily na vodě zlaté čáry. V tom tichu byla Bára sama se svými myšlenkami, a přesto nebyla osamělá. Příroda jí byla domovem, svědkem i soudcem; v jejím tichém souznění nacházela sílu, kterou jí vesnice nikdy nedokázala dát.

Byla to jiná Bára než ta, kterou lidé znali z pověstí a šeptaných historek. Čas, který strávila mezi stromy a na březích řeky, ji změnil: neubral jí z divokosti, ale dal jí klid a rozvahu. Její oči, stále jasné a pronikavé, teď nesly i stopy smutku a pochopení. Když se otočila, aby se podívala směrem k vesnici, viděla komíny, střechy a kostelní věž, které jako by patřily jinému světu, který ji často nepochopil, ale který ona nechtěla opustit.

Do ticha rána vtrhl zvuk kroků. Myslivec, kterého vesnice nazývala jen „ten z lesa“, přicházel po vyšlapané stezce. Byl to muž středního věku, s tváří opálenou od větru a očima, které znaly les lépe než lidé. Když spatřil Báru, jeho rysy se uvolnily v úsměv, který byl zároveň něžný i plný úcty.

„Dobré jitro,“ pozdravil tiše. „Voda dnes voní jinak, nezdá se ti?“

Bára se usmála. „Voda voní tak, jak má. Jen lidé ji občas přestanou poslouchat.“

Myslivec přikývl a posadil se na pařez. „Přinesl jsem ti něco,“ řekl a vytáhl z pytle kousek chleba a sýr. „Od Elišky. Poslala mě, ať ti to dám, ať víš, že na tebe myslí.“

Bářina tvář se rozjasnila. Eliška její stará přítelkyně, která teď žila v domě u potoka a snažila se najít své místo mezi očekáváními rodiny a vlastním srdcem. Vzpomínky na dětství, na společné hry a tajemství, které si dívky svěřovaly pod starou lípou, se v Báře probudily jako teplý proud.

„Řekni jí, že jsem v pořádku,“ odpověděla. „A že jí děkuji.“

Myslivec se zadíval na ni s něčím, co se blížilo obavě. „Vesnice se mění,“ řekl pomalu. „Lidé mluví víc než dřív. Přijeli obchodníci, přišel i nový učitel. Někteří říkají, že je to dobře. Jiní se bojí. A někteří...“ Zastavil se, jako by hledal slova, která by neublížila. „Někteří si stále pamatují staré pověry. A ty jsi pro ně stále...“

„Divá,“ doplnila Bára bez hněvu, jen s klidem, který byl pevnější než jakákoli obrana. „Ano. Ale pověry jsou jako stíny, když slunce vyjde, mizí.“

Myslivec se zasmál, ale v jeho smíchu byla i tíha. „Slunce vychází, ale stíny se vracejí s večerem. A lidé mají dlouhou paměť na to, co je děsí.“

Bára se zadívala na hladinu potoka. Voda odnášela listy a malé větvičky, a přesto se zdálo, že nese i kusy minulosti. „Co když je čas, aby se stíny naučily chodit jinak?“ zeptala se tiše. „Co když je čas, aby vesnice poznala, že odvaha není hřích?“

Myslivec se podíval na ni s obdivem. „Ty to vždycky uměla říct tak, že to zní jako písnička. Ale písničky někdy nestačí.“

V tom okamžiku se z dálky ozval křik. Bára i myslivec se napřímili. Zvuk přišel z cesty vedoucí do vesnice, hlas ženy, ostrý a plný strachu. Bez váhání Bára popadla plášť a vyrazila směrem ke zvuku. Myslivec ji následoval.

Když dorazili na místo, našli skupinku lidí shromážděných kolem malé chalupy. U dveří stála Eliška, bledá a rozrušená, a vedle ní stál muž, kterého Bára poznala správce polí, který měl v minulosti v úmyslu vzít si Lešku. Jeho tvář byla rudá vztekem.

„Co se stalo?“ vyzvala Bára, hlasem, který nezněl jako výzva, ale jako přirozené právo.

Eliška se rozplakala. „Přišel sem a chtěl mě vzít. Říkal, že mám poslouchat, že to je pro rodinu lepší. Ale já... já nechci.“

Správce se odmlčel a jeho oči se stočily k Báře. „A co ty do toho mluvíš, divoška? Ty, co chodíš bosá po lese a mluvíš s vlky? Co víš o pořádku a o tom, co je pro lidi dobré?“

Vesnice ztichla. Někteří se postavili na stranu správce, jiní jen tiše sledovali. Bára cítila, jak se jí v hrudi rozhořívá známý oheň. Ne ten, který ničí, ale ten, který osvětluje. Postavila se blíž k Elišce a položila jí ruku na rameno.

„Eliško má právo volit svůj život,“ řekla pevně. „A nikdo nemá právo ji nutit do něčeho, co nechce.“

Správce se zasmál, ale v jeho smíchu nebyla síla. „A kdo jsi ty, abys rozhodovala o osudech? Ty, co jsi sama bez pána, bez řádu?“

Bára se nepohnula. „Jsem člověk,“ odpověděla. „A lidé by měli mít právo na štěstí.“

Mezi přítomnými se rozhostilo napětí. Někteří přikývli, jiní se odvrátili. V tom okamžiku se ozval hlas staré ženy, která stála v zadní části shromáždění. „A co když má pravdu?“ zašeptala. „Co když je to jen strach z nového?“

Starší muž, který byl urozenější než ostatní, se postavil. „Pořádek musí být zachován,“ prohlásil. „Tradice jsou to, co drží vesnici pohromadě. Když každý začne dělat, co chce, skončí to špatně.“

Bára se podívala na muže a v jejím pohledu nebyla ani výčitka, ani vzdor, byla tam jen tichá výzva. „Pořádek bez spravedlnosti je jen klec,“ řekla. „A tradice, které lámou srdce, nejsou tradicemi, které stojí za to zachovávat.“

Slova se rozlétla jako jiskry. Někteří je přijali, jiní je odmítli. Správce se rozčílil a udělal krok vpřed, ale myslivec ho zadržel pohledem. „Nech toho,“ řekl klidně. „Není to místo pro rvačky.“

Správce se odtáhl, ale jeho hněv zůstal. „Toto neskončí,“ zavrčel. „Lidé si pamatují.“

Když se dav rozcházel, Eliška se obrátila k Báře a objala ji. „Děkuji ti,“ zašeptala. „Bez tebe bych to nezvládla.“

Bára jí stiskla ruku. „Jsi silnější, než si myslíš,“ odpověděla. „A já budu stát při tobě.“

Když se vrátili k potoku, myslivec se posadil a dlouho mlčel. „Víš,“ řekl nakonec, „někdy mám pocit, že vesnice je jako starý strom. Když ho

někdo ořeže špatně, začne chřadnout. Ale když ho někdo ošetří, může znovu rozkvést.“

Bára se zasmála. „A co když ten strom potřebuje nové větve?“

„Pak je třeba je zasadit,“ odpověděl myslivec. „A někdo je musí zalévat.“

Bára se zadívala na hladinu potoka a přemýšlela o tom, co přijde. Věděla, že její slova a činy budou mít následky. Věděla, že někteří lidé se budou bát a budou se snažit ji umlčet. Ale věděla také, že strach nemůže být věčný, pokud se mu postaví odvaha a láska.

Dny plynuly a s nimi i malé události, které se skládaly do větší mozaiky. Bára pomáhala Elišce s prací, učila děti u potoka, jak poznávat byliny, a v noci sedávala u ohně s myslivcem a poslouchala jeho příběhy o lese. Lidé si začali všímat, že tam, kde Bára prochází, se věci mění — ne náhle, ale pomalu, jako když se řeka zařezává do břehu a mění jeho tvar.

Jednoho večera, když měsíc byl plný a stíny se prodlužovaly, přišla do vesnice cizinka. Její kroky byly tiché, ale její přítomnost vzbudila pozornost. Měla s sebou kufr a v očích cosi, co připomínalo vzdálené město. Lidé ji sledovali s opatrností; cizinka se však nezastavila u domů, ale zamířila přímo k Báře.

„Jmenuji se Anna,“ řekla, když stála před ní. „Přicházím z města. Slyšela jsem o tobě, Báro. Lidé mi vyprávěli o dívce, která chodí s vlky a mluví s potoky. Přijela jsem, protože hledám místo, kde bych mohla začít znovu.“

Bára se zadívala na ni a v jejím pohledu bylo něco jako porozumění. „Město ti dalo něco, co tady chybí?“ zeptala se.

Anna se usmála smutně. „Město mi dalo práci a hluk. Ale ztratila jsem tam klid. A když jsem slyšela o tomhle kraji, přišlo mi, že bych mohla najít rovnováhu.“

Myslivec, který stál opodál, přikývl. „Každý, kdo přijde s otevřeným srdcem, je vítán,“ řekl.

A tak se do vesnice přidala další duše. Její příchod byl jako nový tón v písni, kterou vesnice zpívala, tón, který mohl rozšířit melodii, nebo ji změnit. Někteří se radovali, jiní se obávali. Bára však cítila, že s Annou

přichází příležitost ukázat, že svět může být větší než hranice, které si lidé sami postavili.

Noc plynula a vesnice usnula. Bára seděla u potoka a dívala se na odraz měsíce. Voda jí šeptala příběhy o tom, co bylo a co může být. V jejím srdci se rodilo rozhodnutí: nebude čekat, až se věci změní samy. Začne měnit ona.

Když se ráno probudila, věděla, že první krok bude těžký. Musela najít způsob, jak spojit lidi, kteří se báli, s těmi, kteří toužili po změně. Musela ukázat, že odvaha není vzpoura, ale nabídka, aby každý mohl žít podle svého srdce, aniž by ubližoval druhým.

A tak, s pláštěm přehozeným přes ramena a s myslivcem po boku, vyrazila Bára do vesnice. Její kroky byly pevné, hlas tichý, ale rozhodný. Lidé ji sledovali, někteří s nadějí, jiní s nedůvěrou. Když procházela kolem domů, děti vystrkovaly hlavy z oken a šepot se šířil jako vlna.

Bára zastavila u studny, kde se lidé často scházeli. Položila ruku na kámen a zavřela oči. „Dnes začneme mluvit,“ řekla nahlas. „Ne abychom se hádali, ale abychom se slyšeli. Kdo má co říct, ať přijde.“

Zpočátku přišli jen ti, kteří ji podporovali. Eliška, myslivec, několik mladých lidí. Pak, pomalu, přišli i ti, kteří se báli. A nakonec i ti, kteří si mysleli, že už vědí všechno. Slova se mísila s tichými pohledy, s otázkami a s odpověďmi. Někdo vyprávěl o strachu, někdo o ztrátě, někdo o naději. A Bára naslouchala. Nevnucovala řešení, ale kladla otázky, které lidi přiměly přemýšlet.

Když slunce zapadalo, dav se rozcházel. Někteří odcházeli s lehkostí, jiní s tíhou. Ale v srdcích mnohých zůstalo něco nového. Pocit, že mohou mluvit, že mohou být slyšeni. Bára stála u studny a dívala se na oblohu, kde se objevovaly první hvězdy. Věděla, že to byl jen začátek. Před ní ležela cesta dlouhá a plná překážek. Ale také věděla, že když se lidé naučí naslouchat, i ty nejpevnější stíny mohou ztratit svou moc.

A tak skončil první den nového příběhu. Vzduch byl chladný, ale v Báře hořelo teplo, které jí dávalo sílu pokračovat. Věděla, že bude muset čelit starým strachům, že bude muset bojovat s předsudky, a že někdy bude muset ustoupit, aby mohla znovu postoupit. Ale byla připravená.

Protože svoboda, kterou nosila v sobě, nebyla jen její byla to nabídka pro všechny, kdo měli odvahu ji přijmout.

Kapitola 2: Návrat stínů

Ráno přineslo chlad a mlhu, která se držela v údolí jako tichý návštěvník. Bára vyšla z chalupy, kde přespala poprvé od svého návratu, a cítila, jak jí do dlaní proniká vlhkost vzduchu. Vzpomínky na včerejší shromáždění u studny se jí vracely jako obrazy, které se pomalu rozjasňují. Někteří lidé naslouchali, jiní se stáhli do svých domů a šeptali. Věděla, že změna je pomalá a že stíny, které se rodily ze strachu, se nevytratí jedním slovem.

Anna, která se usadila v domku u cesty, přišla k potoku s košíkem bylin. Její příchod do vesnice byl stále čerstvou událostí a lidé ji pozorovali s opatrným zájmem. Byla to žena z města, ale v jejím chování nebyla žádná povýšenost. Měla v očích klid a v rukou zručnost, kterou získala prací v zahradách a na trzích. Když spatřila Báru, usmála se a přisedla k ní na kámen.

„Jak se má Eliška?“ zeptala se tiše.

„Lépe,“ odpověděla Bára. „Je odhodlaná. Ale pořád je tu strach, který se drží jako pavučina.“

Anna přikývla. „Strach se šíří rychleji než slovo o dobrém činu. Ale také se dá rozplést. Potřebuje trpělivost a ruce, které vědí, jak nitky držet.“

Bára se zasmála. „Ty mluvíš jako bys uměla tkát.“

„Možná umím,“ řekla Anna. „Možná umím víc než to. V městě jsem pracovala v dílně, kde lidé učili děti číst a psát. Můžu pomoci s učením. Děti se učí rychle a jejich rodiče se často nechají přesvědčit tím, co děti přinesou domů.“

Bářina tvář se rozjasnila. Myšlenka na školu, i malou, jednoduchou, která by se konala u potoka nebo v jedné z prázdných světnic, jí připadala jako světlo v mlze. „Učíš děti?“ zeptala se.

„Učila jsem,“ odpověděla Anna. „A ráda bych to dělala znovu. Nechci měnit lidi násilím. Chci jim nabídnout něco, co si sami vyberou. Vědomosti, které otevírají oči, jsou mocnější než kázání.“

Bára přemýšlela. Věděla, že vzdělání může být mostem mezi starým a novým. Vzpomněla si na dny, kdy sama sedávala u staré ženy a

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Divá Bára - pokračování.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.